

Xenia Kasper

Door Natasza Tardio | Ezzulia.nl

19 september 2009 | Eva, succesvol journaliste, heeft nog maar één jaar voordat haar dochter Kira gaat studeren in het buitenland. Ze heeft zich vast voorgenomen om Kira een survivalpakket voor de 'echte' wereld mee te geven.

Xenia Kasper beschrijft in haar roman **De countdown** op een humoristische en aansprekende manier hoe Eva langzaam toeleeft naar het moment dat haar dochter Kira het huis verlaat. In het verhaal wordt een atypische moeder-dochterrelatie beschreven, waarin vertrouwen een grotere rol lijkt te spelen dan gezag. Het is een luchtig geschreven verhaal, met een krachtige lijn en hoewel de omstandigheden waarin de personages leven niet alledaags zijn, zijn de emoties en gevoelens die Eva doormaakt dat wel. Ze zijn herkenbaar en echt, net als de situaties en dialogen die *Xenia Kasper* heel realistisch neerzet. **De countdown** is een boek waarin de lezer zich even kan laten meevoeren en kan sympathiseren met de karakters. Door een juiste balans van autobiografische elementen in het verder overwegend fictieve verhaal, weet *Kasper* wederom een overtuigende roman af te leveren die zeer de moeite waard is.

Xenia Kasper is naast haar bezigheden als auteur eveneens werkzaam als manager voor onder andere Linda de Mol en Yvke Sturm en na met veel plezier haar laatste roman te hebben gelezen, had ik genoeg redenen om met haar in Amsterdam af te spreken.

"Jezelf in de emotie herkennen. Daar gaat het om"

Kira is gebaseerd op je dochter Victoria. Wat vond zij van het uiteindelijke resultaat?

Ik heb mijn dochter heel erg betrokken bij het boek. Ik vroeg haar ook steeds om hulp bij bepaalde situaties en ze bleek steeds heel erg betrokken te zijn. Ik heb haar ook het eerste hoofdstuk laten schrijven en dat heeft ze heel goed gedaan. Ze was er eerst heel onzeker over, maar het was in één keer goed. Het grappige is dat ik dingen met haar besprak die ik normaal nooit met haar zou bespreken. Zoals over de seks hotline. Eigenlijk kwam ik er achter dat ze veel volwassener is dan ik dacht.

Op een gegeven moment is Eva heel verdrietig omdat Kira blijkbaar veel zelfstandiger is dan ze emotioneel aankan. Heb jij dit zelf als moeder ook zo ervaren?

Het doet iedere moeder pijn als een van de kinderen het nest verlaat. Ik ben daarop geen uitzondering. Je voedt je kinderen op met het idee dat ze uiteindelijk zelfstandig de wereld in zullen trekken, maar wanneer dat moment daar is dan doet dat ook pijn. Zelf vond ik vooral de maanden voorafgaand aan het uit huis gaan, het moeilijkst. Ik vertelde mijn dochter wel dat ze zich niets van mijn verdriet moest aantrekken. Het vertrek viel uiteindelijk wel mee. Maar ik vind de vrijheid die je terugkrijgt ook heerlijk en ik heb zoveel te doen dat het voor mij wat dat betreft niet echt moeilijk was. Maar natuurlijk mis je je kind wel. Dat is normaal.

In het verhaal verandert de relatie moeder-dochter langzaam wanneer Kira steeds zelfstandiger wordt. Hoe is dat tussen jou en jouw dochter gegaan?

Veel aspecten van de relatie tussen Eva en Kira zijn herkenbaar voor moeders en natuurlijk voor mij in het bijzonder. Ik heb het immers geschreven en heb er ook autobiografische elementen in verwerkt. Zelf spreek ik niet alles met mijn dochter. Wel vind ik haar mening heel erg belangrijk. Wat wel mooi is dat naarmate zij ouder wordt, ik steeds meer met haar ga bespreken. Ook zakelijke dingen.

Je hebt gekozen voor een bijzondere manier van hoofdstukaanduiding.

Ja dat klopt. Ik heb het idee om een paar zinnen of uitspraken uit het hoofdstuk als hoofdstuktitel te gebruiken meegenomen uit mijn eerste boek. Ik vind het gewoon leuk om het op deze manier te doen. Het is prikkelend en hierdoor word je nieuwsgierig.

In jouw roman vermeng je autobiografische gebeurtenissen met fictie, hierdoor wordt het een lekker lopend verhaal.

Dat klopt. Hoewel het uiteindelijk toch grotendeels een fictief boek is geworden. Ik heb wel eerst geprobeerd om het verhaal geheel autobiografisch te schrijven, maar dat bleek toch te lastig te zijn. Ik liep vast. Grotendeels komt dit omdat je gaat reflecteren. Vragen als: 'Ben ik een slechte moeder,' beginnen door je hoofd te gaan. Hierdoor stagneert het verhaal. Door fictieve elementen te gaan gebruiken werd het schrijven weer een stuk makkelijker. Je kan dan namelijk dingen verzinnen en het verhaal laten doorlopen. Hierdoor is het volgens mij een heerlijk boek geworden om te lezen en even bij te relaxen en dat was ook de opzet. De autobiografische delen laten zich vooral lezen in het gevoel van loslaten en dan met name, bang zijn om los te laten.

Hoe zijn de reacties op **De countdown** geweest?

De eerste reacties waren eigenlijk heel goed. Een hele opluchting, want het blijft altijd spannend. Daarbij is dit ook een heel persoonlijk boek, er zitten toch veel elementen van mijzelf en mijn dochter in. Dat maakt het natuurlijk heel speciaal. Lezers vinden het een leuk en herkenbaar verhaal en dat vind ik fijn om te horen, want dat was ook de bedoeling. Jezelf in de emotie herkennen. Daar gaat het om. De rest is maar buitenkant. Het maakt niet uit of je geld hebt of niet. Je houdt dezelfde problemen en gevoelens als ieder ander. Je hebt dan misschien niet de bankrekening van Eva, maar elke moeder heeft wel dezelfde zorgen als Eva.

Naast het schrijven van boeken ben je ook manager van onder andere Linda de Mol. Is dit te combineren met het schrijversvak?

Eigenlijk is dat juist heel goed te combineren. Voor mij dan tenminste. Ik vind het prettig dat ik mijn rol als manager kan afwisselen met mijn werk als auteur. Soms wordt mij wel eens gevraagd of ik niet alleen maar zou willen schrijven, maar eerlijk gezegd zou ik mij te eenzaam voelen als ik alleen achter de computer zou zitten en schrijven. Maar schrijven is wel een belangrijk deel van mij leven en dus neem ik na de promotie van **De countdown** een week vrij, maar daarna ga ik de lijnen voor mijn volgende boek alweer vaststellen. Het schrijven brengt ook wat rustmomenten in mijn verder hectische leven.

Hoe ben je ooit begonnen met schrijven en hoe werk je?

Oen ik begon met schrijven wist ik eigenlijk niet of ik kon schrijven. Ik ben het gewoon gaan proberen en eigenlijk is het net als autorijden. Learning by doing. Gewoon doen dus. Nadat ik het manuscript naar FMB had gezonden, ging ik ervan uit dat ik wel zes maanden op antwoord zou kunnen wachten, maar na een week werd ik al gebeld en werd er een afspraak gepland. Ik stond te springen in de keuken. Ik was zo blij. Mijn manier van werken is eigenlijk heel gestructureerd. De eerste hoofdstukken ga ik gewoon schrijven en na 100 pagina's ga ik herschrijven. Tijdens het eerste boek heb ik tien hoofdstukken herschreven. Gelukkig kan ik ook goed tegen kritiek. Bij het tweede boek ging dit een stuk gemakkelijker. Bij het derde boek heb ik ook heel veel veranderd, zelfs nog toen het al bij de vertaler lag. Een groot compliment voor de vertaalster. Echt heel knap hoe zij hier mee om ging. Het is wel geweldig hoe goed het gaat. In Rusland zal **De countdown** ook uitkomen, net als in Duitsland en in België. In Duitsland zijn de eerste twee boeken trouwens niet uitgekomen. Ze vonden het niet Duits genoeg!

Wat zijn je toekomstplannen en wat kunnen we op schrijfgebied nog meer van je verwachten?

Zoals ik al vertelde ga ik beginnen met een volgend boek. Dit keer zal het een thriller worden, maar verder wil ik er nog niet al te veel over vertellen.